

θὰ περνούσανε. «Δομάτια ειδικέταιρα διὰ ἰκογενίας».

Χαιροῦλασε μ' ἕναν τρόπο θλιβερό. Κάθησε σὶ το συνηθισμένο τραπέζι του. Περίμενε νὰ ρθεῖ ὁ καφετζής νὰ τονε σεβθίρει, νὰ τοῦ πιάσει κουθέντα σὰν ἄλλοιτε. Δὲ φάνηκε. Χτύπησε, ξαναχτύπησε τὸ τραπέζι. Κανείς. Στὰ τελευταῖα φάνηκε νῶρχειται τὸ παιδάκι τοῦ καφετζῆ με τὸ δίσκο καὶ τὸ λουκούμι ποὺ τὸ κρατοῦσε μ' εὐλάβεια.

—Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σου; ρώτησε ὁ ποιητὴς περὶεργος.

—Μέσα. Ἔχει δουλειά.

Εἶχε ντραπεί νὰ παρουσιασθεῖ ὁ ἴδιος...

Σύγγωνε νὰ ρυτιώσῃ... Ἕνα ζευγάρι τρώπωσε με τρόπο μέσα σὶ τὸν κήπο ἀπὸ μιὰ πλαγινὴ πορτοῦλα, ποὺ εἶχε ἀνοίξει, καὶ διενδύθηκε ἴσια πρὸς τὶς κίμαρες. Σὲ λίγο εἶδε τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας νὰ κλείνεται πίσω τους.

Ὁ ποιητὴς ἔβγαλε τὸ καρνεδάκι του, ἕνα καρνεδάκι ποὺ ἔρρηχνε μέσα πρὸχειρα τὶς σκέψεις του, καὶ σημειώσε. «Ἀλίμονο! τὸ ποιητικὸ καρνεδάκι πέθανε. Ἔγινε ἐπιχείρηση»...

Ἔνωσε μιὰ θλίψη ἀόριστη... Ἔτσι, σὰ νὰ μάθαινε ἄξαφνα τὸ θάνατο κάποιου γνωστοῦ του, κάποιου ἀγαπημένου του...

Καὶ δὲν ξαναφάνηκε σὶ τὸ καρνεδάκι.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΚΑΤΙ ΣΠΑΡΑΖΕΙ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

Κάτι σπαράζει μέσα μου,
Κάποια ψυχὴ φεσμένη
Ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα
Πρὸς τὴ ζωὴ ἀνεδαίνει.

Θεέ μου, εὐλόγα τὴν νὰ ἰδεῖ
Τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα,
Καὶ νᾶναι πὺ γλυκειὰ ἀπ' τὸ φῶς
Γιὰ μιὰ φτωχὴ μητέρα!

Ψυχὴ, ποὺ πρωτοσάλεψες
Βαθιά σὶ τὰ σωθικά μου,
Γιὰ σὲ σπαράζει πὺ θανάτι
Κι ἄλλοθισα ἢ καρδιά μου,

Ἀπὸ ποιὸν κόσμον ἔρχεσαι,
Καὶ ποὺ γυρεύεις νᾶμπεις;
Πότε εἶσαι μαῦρο σύγνεφο,
Πότε σὰν ἄστρο λάμπεις

Στὸν σὺμφῶν μου· καὶ λογιῶ
Λαχτάρεις δοκιμάζω,
Καὶ τρέμω καρτερώνας σε.
Καὶ πάλι ἀναγαλλιάζω.

Πότε, καθὼς σὲ στοχαστῶ,
Σὰ θάλασσα με δέχνεις,
Καὶ πότε στὴν ἀνάσπῃ
Τοῦ λιμανιοῦ με φέρνεις.

Παρακαλῶ στὴν ὑπαρξῇ
Νὰ μὴν ἐρθεῖς, μά, ὡ φῶς μου.
Καὶ πρὶν σὲ ἰδοῦν τὰ μάτια μου.
Ἵπάρχεις κ' εἶσαι μπρὸς μου.

Καὶ πότε λέω: μὴ γεννηθεῖς
Κλάψα ἢ ζωὴ καὶ μπόρα!
Καὶ πότε: Φῶς μου, πῶς ἀργεῖς;
Μακαριομένη ἢ ὥρα,

Ποὺ θὰ ξαφνίσουν τὴν ἡχώ,
Ἀρμονισμένα ἀντάμα,
Τῆς μάννας σου τὸ σκούξιμο
Καὶ τὸ δικό σου κλάμα.

ΔΙΗΘ. ΙΑΚΩΒΙΩΝ—ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Στὴν αἰθουσα τῆς Ἑταιρίας Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν, κατὰ τὴν τακτικὴν συγκέντρωση τοῦ «Συνδέσμου Ἑλληνίδων γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναίκας», μίλησε τὴν περασμένη Δευτέρα ὁ κ. Γληνός, γιὰ τὰ μέσα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθεῖ ὁ Σύνδεσμος γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ προγράμματός του, ποὺ ἀναφέρει γιὰ τὰ νηπιαγωγεῖα.

Ἐτόνισε πρῶτα τὴν σύσταση σὲ ὅλα τὰ κέντρα νηπιαγωγείων ὡφελίμων γιὰ τοῦ Ἐθνικοῦ ὀλοκληρου τὰ παιδιὰ, καὶ δευτέρω τὴ μελέτη τοῦ νηπιαγωγικοῦ ζητήματος ὡς ὄργανον ἑξελιγνισμοῦ, πράγμα ὅμως ποὺ θρῆσκει θι εἶναι ἐκπὸς τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνδέσμου.

Σήμερα τὰ νηπιαγωγεῖα, εἶπε ὁ κ. Γληνός, κατατάσσονται τὸ περισσότερο στὴν 6' κατηγορίαν, κ' ἔτσι ἔχουμε μιὰ μονόπλευρὴ ἀνάπτυξη τοῦ νηπιαγωγικοῦ, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νᾶχει τὸ χαραχτήρα μόρφωσης γενικῆς, δουλειὰ γιὰ τὴν ὁποία πολλὰς δυνάμεις χρειάζονται.

Προτείνει σὶ τὸν Σύνδεσμο τὴ σύσταση ἐπιτροπῆς ἀπὸ τρία μέλη, ποὺ ἔργο της θᾶχει νὰ μελετᾷ καὶ νὰ παρακολουθεῖ τὸ ζήτημα τῶν νηπιαγωγείων καὶ νὰ προστείνει σὶ τὸν Σύνδεσμο κάθε ἐνέργεια ποὺ θὰ χρειάζεται νὰ γίνῃ. Φρονεῖ θι εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ μελέτη στὴν Ἑλλάδα, κυρίως σὶ τὰ κέντρα τὰ βιομηχανικά, τῆς ζωῆς τῶν παιδιῶν, ἀπὸ ἡλικία 3 — 6 χρόνων. Μιὰ τέτοια καὶ στὴν Ἰταλία θρεννα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἰδρυνθοῦν οἱ case dei bambini γιὰ τὰ ὁποῖα πολὺ ἐργάσθηκε ἡ μεγάλη παιδαγωγὸς Μοντεσσόρι. Πρέπει νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἰδιαίτερο ἢ ἡλικία αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ἀφοῦ καὶ διὰς οἱ ψυχολογικὰς μελέτες ἀπόδειξαν ποιά σημασία ἔχει ἢ ἀπὸ 3 — 6 χρόνων ἀνατροπὴ τοῦ παιδιοῦ, καὶ πόσο μεγάλη εἶναι ἢ ἐπιρροὴ της στὴν κατοπινὴ ζωὴ του.

Ἀφοῦ ἢ Ἐπιτροπὴ παρουσίασε πὴν ἀνάγκη τῆς φροντίδας γιὰ τὰ παιδιὰ, θὰ γεννηθεῖ βέβαια τὸ ζήτημα τοῦ ποῖος θὰ φροντίσει. Τὸ Κράτος, οἱ δήμοι, οἱ κοινότητες ἢ ἢ ἰδιωτικὴ τάχα πρωτοβουλία;

Ὡς τὸ 1912 τὰ νηπιαγωγεῖα εἶταν ἐντελῶς ἀποσπασμένα, καὶ μόνον μετὰ τὸ 1912 τὰτάλαβε τὸ κρά-